SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 14. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 1 Oktober 1908. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 28 Årg.

Jacopo Foroni.

Ett 50 års-minne.

Vid början af förra månaden, d. 8 september, hade ett halfsekel förrunnit sedan vår populäre och spirituelle, förträfflige hofkapellmästare Jacopo Foroni hastigt afled här i hufvudstaden, skördad af koleran, som då, hösten 1858, kräfde många offer härstädes. Den liflige och älskvärde musikern var gerna sedd som gäst i många Stockholmshem, och efter en bjudning hos en af sina vänner sjuknade han in i den gängse farsoten, som efter några dagar ändade hans lif.

Måhända var det en gärd åt Foronis minne som föranledde vår operastyrelse att i början af detta år ånyo upptaga hans kvicka buffaoperett »*Advokaten Pathelin*». Sjelf fick han aldrig se och höra premiären af detta sitt verk och bevittna Louise Michaelis triumf i den kvinliga hufvudrollen med i det särskildt för henne skrifna svåra koloraturpartiet. Första uppförandet egde nämligen rum den 4 dec., nära tre månader efter hans död.

Den nu varande generationen känner väl föga om Foroni. På sin tid var han här mycket ansedd för sitt grundliga musikaliska vetande, sin eminenta förmåga som orkesterledare och sin stora talang som pianist. Hans personlighet var i hög grad vinnande, och Sverige, hans andra hemland, blef honom så kärt, att han nästan fullkomligt tillegnade sig vårt språk både i tal och skrift under de nio år han här vistades och verkade. Den som skrifver dessa rader har ännu i godt minne den behaglige italienske maestron, hvars hågkomst han vill upplifva med denna korta minnesteckning.

N. Rimsky-Korsakow.

Jacopo Foroni.

Jacopo, Giovanni Battista Foroni föddes d. 25 juli 1825 i Valeggio, provinsen Verona. Af sin fader, som var kapellmästare, erhöll han musikalisk uppfostran och väckte redan som barn uppseende i hembygden för sina musikanlag. Hans lefnadsbana skulle blifva den juridiska ämbetsmannens, men hans håg för matematik ledde honom i stället in på den militära och han blef ingeniöroffícer. Musikstudier fick han emellertid tillfälle att göra i Milano för konservatorieprofessorn Marrucato, ansedd operakomponist och kritiker, och gaf ut piano- och sångkompositioner som vunno stort bifall. Han egnade sig nu uteslutande åt tonkonsten. I Milano komponerade han operorna *I gladiatori* och *Margherita*, hvilka der uppfördes, den sistnämnda 1848 med stor framgång.

Genom sitt deltagande i italienska revolutionen 1848 nödgades Foroni lemna sitt fädernesland och reste sedan som konsert- och kapellmästare med italienska trupper i Holland, Belgien, Frankrike, Spanien, öfverallt väckande uppmärksamhet genom sin dirigenttalang, samt färdighet i prima vista- och partituspel. Man berättar att det hörde till hans lustiga infall att lägga framför sig obekanta partitur på notställarn upp och ned och sedan på pianot återgifva innehållet, hvilket skedde med sådan lätthet som om han haft ett tryckt klaverutdrag framför sig. På sina resor kom han slutligen till

Sverige, närmast från Köpenhamn, med ett italienskt operasällskap, som dirigent. Föreståndre för truppen var signor Galli; bland sångkrafterna utmärkte sig särskildt signora Rosina Penco, tenoren Ciaffei och baritonisten Della Santa, hvilken sedan var engagerad vid Kgl. operan här 1850—53. Den italienska truppen spelade på Mindre (sed. Dramatiska) teatern och gaf der fr. 3 juli till 2 sept. 1848 och fr. 2 jan. till 2 juni 1849 ej mindre än 66 föreställningar samt på kgl. teatern 16 sådana fr. 3 okt. till 28 nov. 1848. De operor som utfördes — det kan ju ha sitt intresse att lära känna detta — voro följande. Af Donizetti: »Lucia di Lammermoor», »Lucrezia Borgia», »Linda di Chamounix», »Don Pasquale» och »l'Elisire d'amore»; af Bellini: »Beatrice di Tenda»; Rossini: Il Barbiere di Siviglia»; Verdi: »Ernani» och »I Lombardi alla prima crociata»; Ricci: »Chara di Rosenbergh», Grecco: »La prova d'un opera seria» samt af Foroni den för sällskapet komponerade operan *Christina di Suezia*.

I en nekrolog öfver Foroni i Illustrerad Tidning af Aug. Blanche heter det: »När för tio år sedan det italienska operasällskapet gaf sina representationer på Mindre teatern fästes publikens uppmärksamhet vid den som anförde orkestern. Det var en helt ung man med korpsvart hår, korpsvarta mustascher och skägg, något bleka men ädla anletsdrag, stora svarta strålande ögon, en fullständig italiensk typ med hela dess sprittande lif, blixtsnabba intelligens och starka passioner. Han hade kämpat på Milanos barrikader mot Italiens förtryckare, sades det, och hade flytt för öfvermakten och våldet. Men han behöfde icke irrande söka ett torftigt bröd, ty han förde med sig sin goda estetiska bildning, sin stora musikaliska talang och sitt friska kurage. Efter ett års vistande i vårt land, var han orkesteranförare vid kungl. teatern, troligtvis den förste barrikadkämpe som anfört ett kungligt kapell.»

Sista juni 1849 afgick Joh. Fredr. Berwald som kgl. teaterns kapellmästare och Foroni blef hans efterträdare. Den främmande dirigenten föreföll att börja med något hetlefrad men gjorde sig sedan allt mer omtyckt af kapellisterna. De funno också i honom en förmåga af högsta rang och som beherskade såväl den gammalklassiska som den nyare operamusiken med samma mästerskap. Han har ock tillegnat svenska hofkapellet sin präktiga *Fantastiska uvertyr*.

Som kapellmästare fick han skrifva åtskillig tillfällighetsmusik; så under första året till dramerna »Grefve Saint Hèlène» och »Foualdès». Vidare skref han musik till »En folkfest i Dalarne» (kompos. o. arr. 1853), »Sullivan» af Mélesville »Prolog» vid aftäckningen af Carl XIV Johans staty (1854), »Veteranerna» af Jolin, »Berthas piano», »Ett hemkomstöl», divertissement vid hertig Oscar Fredriks förmälning 22 juni 1857 m. m. och nyinstrumenterade Grétrys »Richard Lejonhjerta» (1857). Foronis kompositioner bestå för öfrigt, utom de nämnda för scenen, af 2 *Konsertuvertyrer*, i C-moll och E-dur, *Messor*, En *Stråkkvartett*, en *Triumfmarch* (arr. 4 händ.), *Pianoetyder*, *Sånger*, en- och flerstämmiga, samt *Pianokompositioner*, deribland »reminiscenser» från italienska operor.

Foroni blef redan 1849 invald till ledamot af Musikaliska akademien och utnämndes 1854 till riddare af Vasaorden.

På Foronis grafvård å härvarande katolska kyrkogård läser man de enkla men vackra minnesorden:

Konstnär. Okonstlad.
Främling. Begråten.

N. Rimsky-Korsakow.

För tre månader sedan förlorade Ryssland en af sina förnämsta tonsättare, Nikolai Rimsky-Korsakow, hvilken hastigt afled af hjärtslag den 21 juni, en komponist som för öfrigt är världsbekant. Genom denna tidnings sommaruppehåll har först nu tillfälle erbjudits att meddela hans nekrolog.

Nikolai Andrejewitsch Rimsky-Korsakow föddes den 21 maj 1844 i den lilla staden Tichwin, guvernementet Nowgorod, och tillhörde en adlig släkt. Hans musikaliska anlag röjde sig mycket tidigt. Sex år gammal spelade han piano och vid nio års ålder började han komponera. Det ansågs den tiden omöjligt för sonen i ett aristokratiskt hus att ägna sig åt konstnärsbanan, och i sitt 12:e år blef han därför insatt i kejserliga marinskolan, som han absolverade 1862. Under hans första sjöresa kring världen, under hvilken han (1864) utnämndes till marinofficer uppstod hans 1:a symfoni, den första symfoni af rysk tonsättare med användande af nationella folkmelodier. Den uppfördes sedan 1864 under Balakirews ledning med stor framgång i Petersburg. Rimsky-Korsakow lämnade snart sin tjänst vid flottan och ägnade sig åt musiken, hufvudsakligen utbildande sig i denna konst genom själfstudium. Han slöt sig i Petersburg till den »nyryska» skolan, till hvilken bl. a. räknas Mily Balakirew, Wladimir Stassow, Dargomyschski, Borodin, Mussorgsky, Cui. Glinka, den nationelle tonsättaren, var deras ideal, och den ryska folkmelodien spelar också en stor roll i Rimsky-Korsakows verk, Detta hindrar dock ej att »ungryssarne» äfven hade kontakt med den nytyska skolan och hyllade den Berlioz-Lisztska stilen. Någon egentlig tillslutning till Richard Wagners operaprinciper, t. ex. i fråga om ledmotiv, finner man i allmänhet icke hos Rimsky Korsakow, men med Wagner hyllar han idén att ur sagovärlden hämta ämnen för sina operatexter.

Han var en tid inspektör öfver den kejserl. ryska flottans orkestermusiker, ledde kyrkosången i hofkapellet, där han gaf en utbildningskurs för dirigenter af körsång, uppträdde som orkesterdirigent på konserter och var ledare af musikfriskolan i Petersburg.

År 1871 blef han professor i instrumentation och kompositionslära vid konservatoriet i Petersburg men under de politiska oroligheterna 1905, då ävfen konservatoriet blef utsatt för trakasserier af polisen, kom det till en konflikt mellan dess direktion och Rimsky-Korsakow, hvars hederskänsla förbjöd honom att underkasta sig dess bud, hvarför han lämnade sin befattning vid den musikaliska högskolan.

För att nu omnämna R.-Korsakows kompositoriska verksamhet, så har han skrifvit ej mindre än 14 operor. Den första af dem *Pskowitjanka* (»Flickan från Pskow») handlar om öfverfallet och förstöringen af den rika hansestaden Pskow. Operan uppfördes på Maria-teatern i Petersburg, där han sedan fick uppförda operorna *Die Mainacht* (1880)* och *Snegurotschka* (»Snöjungfrun» 1882). En orkesterlegend af honom, *Sadko* (fr. 1866, gifven 1876 i Tyskland) omarbetade han till opera, hvilken gafs i Moskva 1898. Andra hans operor, med sagotext, äro *Mlada*, *Die Nacht vor Weihnachten*, *Die Mainacht*, *Das Märchen vom Zaren Saltan*, *Die Legende von der unsichtbar gewordene Stadt Kiseh und der Jungfrau Theuronia* (1907, i oratoriestil) och vidare med text på realgrund *Der Wojwode*, *Die Zarenbraut*, *Mozart und Salieri* samt *Servilia* (1902), spelande i Rom år 67 e. Kr., hvari komponisten sluter sig till det moderna musikdramat i Wagners stil. Hans sista, strax före hans död afslutade opera är *Das Märchen vom goldener Hänchen*, hvars satiriska text grundar sig på en berättelse af Puschkin. Ett rykte har spridt sig i Ryssland, att en bidragande orsak till Rimsky-Korsakows död var att censuren vägrat bifall till uppförandet af detta verk.

Utom Ryssland veta vi icke att någon af Rimsky-Korsakows operor blifvit uppförd; åtminstone ej i Tyskland, men under denna sommar har Opéra comique i Paris med utmärkta krafter uppfört »Schnegurotschka». Kritiken tillerkänner operan ej större originalitet men säger att den i orientalism och fantasi påminner om tonsättarens bekanta utmärkta orkesterverk *Antar* och *Scheherazade*, af hvilka det senare är bekant här från operans symfonikonserter likasom hans *Capriccio es-*

* Vi begagna oss här i allmänhet af operornas tyska titlar.

pagnol (op. 34), som man för ett år sedan fick höra på en sådan. Vi ha förut omnämnt hans *första symfoni* och kunna tillägga, beträffande denna, att den ursprungligen var skrifven i Ess-moll, och sedan, efter två omarbetningar, transponerades till D-moll. Denna efterföljdes af en *Sinfonietta* i A-moll (op. 31) och en *Symfoni* i E-dur (op. 32). Ett af hans tidigaste orkesterverk är *Serbische Phantasie* (op. 6). Vidare har han komponerat en *Pianokonsert* i Ciss-moll (op. 30), en *Fantasi öfver ryska tema* (op. 33) för violin och orkester samt af kammarmusik en *Stråkkvartett*, F-dur (op. 17) och en *Stråksextett* i A-dur (utgifven) samt äfven ett mindre antal *Sånger*. Hans teoretiska verk: »Praktisk lärobok i harmoni» har utkommit i flera upplagor.

Af den yngre ryska komponistgenerationen har säkert hälften gjort sina studier under Rimsky-Korsakow, däribland Glazounow, Arenski, Liadow, Gretschaninow, Ippolitow-Iwanow m. fl. Rimsky-Korsakows kompositionsteknik var också utomordentlig, vunnen genom årslånga trägna studier. På fugans område var han en mästare och behärskade de svåraste kontrapunktiska former, nitisk i att äfven bibringa sina lärjungar kunskap häruinnan. För dessa var han som en öm far och i hans familjelif härskade harmoni och endräkt.

Rimsky-Korsakow tillbragte sista dagarna af sitt lif på Lübenfk, en hans egendom i närheten af barndomshemmet. Hans hälsa hade varit den bästa ända till påsken detta år, då han råkade ut för en bronchit, som nedsatte hans krafter. På det nämnda godset firade han den 17 juni sin dotters bröllop med den lofvande unge komponisten Stenberg. Man lade då märke till att familjefadern såg lidande ut. Den 20 juni var en kvalmig dag som bådade oväder och ett sådant bröt också ut under natten, strax efter sedan Rimsky-Korsakow träffats af det dödande hjärtslaget.

Den 24 juni ägde hans högtidliga begrafning rum i Petersburg.

Pablo de Sarasate.

I början af detta år förlorade musikvärlden en af sina förnämsta, ehuru ej på många år offentligt uppträdande, violinkonstnärer, nämligen August Wilhelmj; i dessa dagar har en annan sådan skattat åt förgängelsen, nämligen den länge och vida berömde violinvirtuosen Pablo de Sarasate, som den 21 sept. afled i Biarritz. Sarasate konserterade första gången i Stockholm i sept. 1878 på kgl. operan och en månad senare, efter en landsortsturné, på Musikaliska akademien, men fann sig ej af kritik och publik så uppskattad här som annars öfver allt, hvarför han blef afskräckt från att återvända hit. Detta skedde ej förrän i nov. 1903, nå han i sistnämnda lokal gaf två konserter, åtföljd af pianisten fru Marx-Goldschmidt som solist och hennes man, hvilken biträdde som hans ackompanjatör. Han hade då stor framgång och tjusade den fulltaliga publiken med sin stora virtuositet, sin sköna och rena ton. Man har mot konstnären anmärkt, att hans spel likasom hans kompositioner äro väl mycket anlagda på virtuositetens bländverk, men på sina senaste konserter här visade han sig som mästare äfven i klassiska verk, sådana som Schuberts stora Fantasi (op. 159) och Beethovens Kreutzersonat.

Pablo de Sarasate. (Pablo Martin Meliton S. y. Ravascues) föddes d. 10 mars 1844 i Pamplona, den nordliga spanska staden i provinsen Navarra, där hans far var kapellmästare vid ett artilleriregemente. Likt åtskilliga andra musikkonstnärer trädde han tidigt fram såsom »underbarn». Vid tio års ålder spelade han för hofvet i Madrid och erhöll som skänk af drottning Isabella en högst värdefull Stradivariviolin. Åren 1856—1859 var han lärjunge vid Paris-konservatoriet och hade Alard till lärare. Redan 1857 eröfrade den unge spanjoren första priset i violinklassen. Sedan han, efter att ha lämnat Paris, först grundlagt sitt konstnärsrykte i hemlandet, utsträckte han sina virtuosresor allt längre, ända till Orienten och Amerika och kom slutligen, 1876, äfven till Tyskland, där han skördade lika stora triumfer, som öfverallt hvar han förut uppträdt.

Som bevis på hur högt hans konstnärlighet uppskattades kan nämnas, att Lalo, den bekante franske violinisten och tonsättaren, skref sin första violinkonsert för Sarasate, den tjugu år yngre konstnären, och att Max Bruch för honom komponerade sin 2:a violinkonsert och sin Skotska fantasi.

Sarasate har för sitt instrument skrifvit åtskilliga kompositioner, hvilka dock till sitt musikaliska värde äro mindre betydande än som bravurstycken. Nationelt-karakteristiska äro hans »Spanska danser»: *Jota arragonesa, Jota de san Fermin, Jota de Navarra* (jota är en valsliknande spansk nationaldans), hans *Zigeunerweisen, Zapateado, Muineira Romanza andaluza* och *Introduction e Caprice jota.* Jämte *Faustfantasien* öfver melodier i Gounods opera har han skrifvit en bekant *Carmen-fantasi* med motiv ur Bizets, och det gränsar nästan till det fabelaktiga, säger en kritiker, hvad Sarasate i denna åstadkommer af rapida ters- och sextpassager, flageoletteffekter o. s. v. Sarasate har äfven för violin arrangerat pianokompositioner af Chopin, och af andra hans tonsättningar erinra vi oss *Le chant de rossignol, Barcarolle venicienne, La chasse* och *Nocturne-Serenade. Guitarre* heter en komposition för violin och piano af Sarasate-Moszkowski, utgifven på Petersförlaget i Leipzig.

Sarasate lefde och dog ogift och hade sin bostad i Paris. Vid spanska hofvet var han länge mycket uppburen, och hans födelsestad Pamplona, mot hvilken han visat sig mycket frikostig och som gjort honom till hedersborgare, firade honom vid hans årliga besök där med stora ovationer. Sarasate var naturligtvis hedrad med en mängd ordensdekorationer och blef 1879 invald till ledamot af Musikaliska akademien i Stockholm.

Tiefland.

Musikdrama i ett förspel och 2 akter.

Text efter A. Guimera af Rudolph Lothar.

Musik af Eugen d' Albert.

Då Operans nästa nyhet, Albert's »Tiefland» — det svenska namnet skulle väl i öfversättning lyda: »Låglandet», eller »I låglandet» — redan i denna månad torde ha sin premiär, må här nedan redogöras för handlingen i dess hufvuddrag.

Textinnehåll:

Personerna; *Sebastiano*, en rik gårdsegare; *Tommaso*, församlingens äldste, 80-årig; *Morruccio*, mjölnardräng, *Marta, Pepa, Antonia, Rosalia, Nuri, Pedro* och *Nandi*, alla tjenande hos Sebastiano, herdar och bondfolk, *Kyrkoherden* (stum person).

Platsen för handlingen är dels på högfjällen i Pyrenéerna, dels i spanska låglandet (Tiefland = lågland) i Catalonien vid foten af Pyrenéerna.

Operan börjas med en introduktion, under hvilket ridån går upp. Scenen visar en bergssluttning högt upp i Pyrenéerna. Till venster en enkel hydda och der framför en brunn, till höger en sluttning af rullsten. I fonden syns bakom en dal Pyrenéernas snöbetäckta spetsar, i midten en gletscher med en väldig stenkoloss vid sidan. Det är klockan 3 på morgonen, stjärnhimmel. Bakgrunden dold af dimma. Skumt på scenen. Utifrån höres Nando ropa »Ohe! Ohe!» Pedro, osynlig, svarar likaledes från andra sidan. Pedro framträder andäktigt, yttrande: »Lofvad vare Jesus Kristus!» Nando tillägger: »I evighet!» Pedro frågar om han går öster ut, och då Nando svarar: »Nej, jag går mot höjden», varnar Pedro honom för vargarna. Nando säger att han litar på sin slunga och sin hund och Pedro att han förtror sig åt Gud. De båda herdarna säga sig vänta en skön dag när dimman skingrar sig. Från dalen hör man herdarnes klockor. Pedro säger

sig på tre månader ej ha sett någon menniska och Nando frågar om han ej tycker sådan ensamhet förskräcklig, men Pedro svarar att han drömmer natt och dag, kännande sig lycklig. Någon kvinna har han ej sett sedan han en dag besökte kyrkan i dalen, men i drömmen hade han sett en skön flicka, och Guds moder hade uppenbarat sig i drömmen för honom och sagt att Gud beskärt honom en maka.

Nando svarar: »Du tror att en kvinna och lycka äro ett, men mellan båda ligger ett stycke himmel och en hel afgrund, det skall du nog få erfara». Han kastar en sten ur slungan. Sebastionos stämma höres nedifrån, ropande; »Fördömda karlar! så när hade jag träffats af en sten!» Nando säger till Pedro att det är Sebastiano som kommer, ägaren till hela trakten och kvarnen dernere och husbonde till dem och alla här. Han har med sig den gamle Tommaso. Pedro säger sig ej ha med dem att skaffa och går in i sin hydda.

Sebastiano, Marta och Tommaso inträda. Den förstnämnde frågar efter Pedro. Nando svarar att han är i sin hydda, hvarpå Sebastiano tillsäger Tommaso att hemta honom. Nando befaller han att hemta mjölk, ost och bröd. Marta frågar nu Sebastiano, hvarför han släpat henne hit upp, han svarar: »Emedan det roar mig, och jag har en plan med dig». Då Marta förskräckes häröfver, säger Sebastiano, att hon behöfver ej frukta, han har ju alltid visat sig god mot henne. Då hon kom till trakten, ett tiggarbarn med sin vagabond till far, gjorde han denne till sin mjölnare för hennes vackra ögons skull, nu är hon efter hans död kvarnens herrskarinna och han finner det i sin ordning att hon gäldar honom med sin kärlek. Marta finner sitt öde förfärligt, men Sebastiano förklarar att han som hennes herre eger att befalla öfver henne. Då Pedro synes uppe på höjden pekar Sebastiano på honom och säger att han bestämt honom till hennes make. Marta springer åt sidan förfärad och säger att hon hellre störtar sig i djupet. Sebastiano vidhåller sitt beslut, och då han fattar hennes hand, rycker hon sig lös och skyndar bort. Pedro får i detsamma se henne och utropar: »Guds moder! hvad hon var skön!» Sebastiano frågar nu Pedro om han icke i stället för att vara herde skulle vilja öfvertaga kvarnen dernere och gifta sig med Marta. Pedro vågar knappt tro på en sådan lycka. Tommaso uppmanar honom att mottaga anbudet och försäkrar att husbonden ärligt vill hans väl. Pedro ger sitt bifall, jublande öfver sin lycka. Pedro berättar för Nando att han flyttar ned till låglandet och att himlen skänker honom en hustru. Nando yttrar sitt förakt för låglandet, der menniskorna bo trångt i kif och strid. Solen går upp och Pedro prisar dess glans, påminnande sig den lycka han njutit i den fria bergsbygden, och nu tager han farväl af den och Nando och ställer sin kosa ned åt låglandet.

Förspelet afslutas dermed och ridån faller, hvarefter en orkestersats följer.

Första Akten. Det inre af kvarnen. Till höger kvarnhjulet, stillastående, och en liten dörr, till venster en dörr med förhänge, hvartill ett par trappsteg leda, samt en spis, i fonden är den stora ingångsporten och vid dess öppnande har man utsikt åt gletschern och bergshöjderna, som man känner från förspelet. Kvarnen är belamrad med säckar, kvarnstenar etc. Morruccio är ensam i rummet, sysselsatt med att sålla sädeskorn; Pepa, Antonia och Rosalia storma in genom porten, alla frågande honom: »Är det sant? — verkligen sannt?» Skall Marta verkligen ha bröllop?» Moruccio förklarar att bruden redan väntar vid den öppna kyrkdörren. Flickorna tro sig veta att Morruccio sjelf gerna velat bli mjölnare här, sedan den gamle dog för ett år sedan, och att han också velat haft Marta till hustru. De skämta med honom derför, men tigga om att han skall stilla deras nyfikenhet. Den unga Nuri träder in, sysselsatt med stickning; de tre andra flickorna vilja nu veta nyheter af henne, och hon berättar att husbonden uppe i bergen hämtat en herde, som skall gifta sig med Marta innan denna afton, hvilket Tommaso berättat henne. Hon berättar ock att hon en afton hört ett samtal mellan Sebastiano och Marta, när de vandrade utmed floden i månskenet. Marta grät och han sade att äfven om hon tog sig en annan man och han en annan kvinna, så blefve han hennes i all tid, och Marta svarade under tårar att hon väl visste att hon aldrig kunde komma loss ifrån honom. Marta inträder i kvarnen från höger med sänkt hufvud, men då hon får se kvinnorna, skyndar hon in genom dörren med förhänget. Flickorna utropa nu: »Är det möjligt att hon vågar! — — Och den åsnan till herde vet ingenting, han», hvarpå de utbrista i skratt. Marta träder in och hon befaller flickorna att gå sin väg. Då de ej röra sig, tager hon och kastar ut korgarne de fört med sig, hvarefter de aflägsna sig. Endast Nuri, hennes älskling får stanna kvar och Marta ber henne kyssa sig. Då Nuri frågar henne hvarför hon gråtit, svarar hon att hon aldrig mer kan bli glad; visserligen skall hon ha bröllop, men detta bröllop är en förbrytelse.

Man hör buller och Marta skyndar in i sitt rum. Utanför höras röster af folk som väntar på Pedro. Moruccio inträder förande med sig Tommaso, som säger sig första gången nu beträda låglandet. Då han priser den ädle husbonden, finner Maruccio att han ej rätt känner honom, och när han talar om Pedro som ett dumhufvud eller en dålig karl, tror den gamle blott att han gör det af svartsjuka. Morruccio vet berätta att Sebastiano är i stor penningknipa, och hans enda hjälp är ett rikt gifte. Hans förbindelse med Marta måste derför taga slut. Tommaso beskyller honom för att ljuga och båda lyfta käpparna mot hvarandra, då man hör ett buller från folket derute och rop att brudgummen Pedro kommer. Denne träder in genom porten. Han har sprungit, säger han, som en stenbock ned i dalen. Han frågar nu efter Marta, sin brud. Kvinnorna tränga sig skrattande omkring Pedro, önskande honom lycka. Sebastiano inkommer och frågar om ej Pedro anländt. Denna träder fram och Sebastiano frågar vidare efter Marta. Pepa svarar att hon är i sin kammare. Sebastiano ber Pedro göra sig beredd; presten är här om en timme. Pedro tackar honom för hans godhet. Tommaso, som genom Morruccio rubbats i sin tillit till Sebastiano, vill tala vid denne, men han har nu ej tid. Marta syns på trappan. Hon ber sakta Sebastiano ha medlidande med henne; han finner henne vara lustig. Hon gråter, men då det märkes torkar hon bort tårarna och låtsar sig vara munter, och så tycker Pedro att det bör vara. Sebastiano finner Pedro för simpelt klädd, han har skaffat en ny drägt, så att han kommer att se ut som en sprätt. Bönderna och de andra gycka deröfver, hvilket gör Pedro ursinnig. Han ser nu presten nalkas och ber männerna följa med att hjälpa honom med utstyrseln. Då presten inträder ber Sebastiano honom gå till kapellet, han har ännu några ord att säga bruden. Marta har helt frånvarande under tiden tagit plats på en kvarnsten. Ensam med Sebastiano säger hon till honom: »Gör med mig hvad vill du vill!» Han vill smeka henne, men hon drager sig undan. Man hör skratt utanför och Marta sjunker ned, utropande: »Skam öfver mig!» Sebastiano förklarar att han kan ej lefva utan henne. Han vill omfamna henne, men hon hindrar det. Man skrattar ånyo utanför. Marta ropar förskräckt: »Nu komma de för att hämta mig. Sebastiano skrattar triumferande». »Så vill jag ha det!» säger han. »Fly nu till mig från honom!»

Pedro, åtföljd af flickorna och bondfolk, inkommer, sägande att han ej vill bära de nya sprättkläderna och förklarar att han ej vill göra sig till en narr för folket. Marta förklarar sig beredd till vigselakten yttrande till Sebastiano: »Nu är allt slut emellan oss!» »Tror du det?» hviskar Sebastiano till henne. »I natt kommer jag till dig. Ser du ett ljus lysa i din kammare, så vet du att jag väntar dig der». Tommaso inträder. Porten öppnas och bröllopståget ordnas med fackelbärare i spetsen. Sebastiano och folket manar: »Framåt till kapellet!» Tommaso vill återigen ha ett samtal med Sebastiano, men tillbakavisas.

Sebastiano frågar Morruccio om icke han skall gå med till kapellet, men denne svarar att till detta bröllop går han icke. Då Sebastiano vill veta hvarför, svarar han, att han vill icke och dermed nog. Husbonden befaller honom då packa sina saker, körande honom på porten. Tommaso säger att han af Morruccio hört underliga saker om Sebastiano, hvarpå denne förklarar Morruccio vara en lögnarn, Tommaso tror det och hotar drängen med prygel om han ej genast ger sig af. Moruccio, i det han går, svär vid sin moders själ, att hvad han sagt om Sebastiano är sannt. Tommaso tror honom nu och vill skynda till kapellet att hindra vigseln, men för sent, ty nu hör man klockorna från kapellet, förkunnande att vigseln är öfver och folket hörs ropa lefve för brudparet.

Marta inträder, åtföljd af Pedro, som i dörren vinkar åt folket och ber de medföljande bege sig hem. »Vi äro nu allena», yttrar Pedro, »kom nu min älskade hustru och sätt dig hos mig». Marta svarar med köld: »Hvad vill du? Låt mig vara i fred!» och sätter sig ett stycke ifrån honom. Pedro ställer sig bakom henne; han vill bereda henne en öfverraskning och tager upp pengar ur sin ficka, deribland en i ett tygstycke inlindad silfverpenning. Han vill skämta muntert med Marta, men hon går bort ifrån honom; han visar penningen och säger att han ärligt förtjent den och att den kostat hans blod. Den nådige herrn Sebastiano, har skänkt honom den, och han berättar nu utförligt om en strid som han haft med en i trakten härjande varg, som han dödat, men sjelf blef han sårad och förd till sin hydda. Då fick han till belöning af Sebastiano silfverpenningen. Marta lyssnar rörd till berättelsen. Pedro vill skänka henne penningen, men hon mottager den icke. Det är sent nu, säger hon, och tid att gå till hvila. Hon tager godnatt af Pedro och visar på dörren till höger, sägande: »Der har du din kammare!» Pedro tror att hon skämtar. Marta förnekar det och säger: »Tvinga mig ej att tala, ty då måste jag säga hvad som tungt belastar mitt hjärta». Hon tror att Pedro vet allt och säger att han handlat skamligt mot henne. Pedro frågar förvånad med hvad rätt hon kan tala så till honom. Han älskar ingen på jorden mer än henne. Nu syns, till Martas häpnad, ett ljus bakom förhänget till hennes rum. Pedro får se ljuset och utropar: »Vi äro icke allena!» Han tager upp en knif ur bröstfickan och nörmar sig dörren; Marta håller honom tillbaka, sägande sig sjelf hafva tändt ljuset, hvilket Pedro finner omöjligt, då hon ej lemnat kvarnrummet. Ljuset slocknar. Marta påstår att han drömt, något ljus har ej funnits i rummet, säger hon. Pedro vet ej hvad han skall tro. Han närmar sig Marta, sägande: »Nu beder jag ett Fader Vår för mina goda föräldrar, som äro hos Gud, det andra beder jag ej, ty nu har jag en hustru som himlen skänkt mig» Marta säger för sig sjelf: »O Gud, hur förfärlig är ej din straffdom!» Pedro yttrar i halfslummer: »Allt är lugnt och stilla . . . vargen kommer inte i dag . . . inte i dag . . .» (Förhänget faller långsamt).

Andra Akten. Samma sceneri som i förra akten. Marta och Pedro sitta i samma ställning som i slutet af denna. Dagen har inbrutit. Nuri hörs sjunga utanför. Marta vaknar och går in i sitt rum. Nuri inkommer stickande på en tröja. Hon helsar god morgon på Pedro, som nu också vaknar, utropande Martas namn. »Det är ej Marta utan jag», svarar Nuri, och då han frågar efter Marta säger Nuri att han, hennes man, väl bäst borde ha reda på henne. Nuri säger att hon stickar på en tröja åt honom i stället för den fula grå som han bär, men Pedro vill ej taga emot den. Han förklarar att han vill bort från Marta och grubblar på hur ljuset kom in i rummet. Hvem var der? Han vill döda honom, förr får han ingen ro. Nuri berättar att allt folket skrattar och kallar honom »stackars Pedro». Han är förtviflad öfver att alla känna hans elände, han ensam vet ingenting. Då Nuri visar sitt deltagande, stryker han med handen öfver hennes panna, kallande henne »ett godt barn». Marta kommer in i detsamma och Nuri vill gå, men Pedro ber henne stanna, hvilket gör Marta misslynt, så att han bjuder henne gå sin väg. Pedro vill följa henne nu. Marta förbjuder honom det, han skall stanna hos henne och hon sätter sig ned gråtande. »Tror du Marta gråter», säger Pedro till Nuri, »nej, hon skrattar, vi båda skratta allt sedan bröllopet». Han ber sedan Nuri följa honom; till detta hus vill han aldrig återvända. Han går, följande Nuri. Marta springer efter dem för att kalla honom tillbaka, i det hon utropar: »Han får icke gå med henne; ingen får taga Pedro ifrån mig!» I dörren möter hon Tommaso, som frågar hvart hon ämnar sig och får till svar att hon ej vet hvart hon vill. Tommaso anklagar henne nu för hennes förhållande till Sebastiano och berättar att han funnit Pedro i förtviflan. Hon söker under tårar rättfärdiga sig, berättande sina sorgliga öden. Hvem som var hennes far vet hon ej, modern tiggde i Barcelona och förenade sig med den gamle, som förde henne hit. Fattigdom och nöd bragte henne att sluta sig till Sebastiano, den ende som visat henne vänlighet. Hon vågade ej trotsa honom, då han befallde henne gifta sig med Pedro. »Men» — utropar hon — »ett under skedde med mig i kyrkan. Jag hörde liksom ett bud från himlen: »Detta är din man, han skall bli ditt skydd och stöd». »Och Pedro», fortfor hon, »älskar mig verkligen, fastän jag ej förtjenar det». Tommaso anser att Pedro skall förakta henne, när han får veta sanningen. Hon tror sig dock vara säker på hans kärlek, lika visst som hon nu älskar honom. Hon faller sedan på knä och beder Tommaso ge henne sin välsignelse. Man hör de tre flickornas röster och skratt derute och Marta, som ej vill träffa dem, aflägsnar sig. Flickorna inkomma jemte Nuri och be henne tala om hvad hon vet om Marta och Pedro. Hon berättar nu en skämtsam historia om en vadhållning mellan Sanct Mikael och Satan, som påstår att det ej finns en enda kvinna som kan låta bli att skvallra och prata. Ängeln har dock funnit en kvinna som kunde tiga och ansåg sig ha vunnit vadet, men satan skrattar förnöjd, ty ängeln var bedragen: den kvinnan var nämligen från födslen döf och stum. Flickorna bli ursinniga på Nuri. Pedro träder in ech slår sig ned i rummet. Flickorna håna och skratta åt honom, och då han förargad frågar hvarför de skratta, svarar de honom bara: »Fråga Marta», hvarefter de gå ut. Marta inkommer och tillagar en måltid, bedjande Pedro äta. Denne svarar att han ej vill ha någon mat, han vill endast tala med henne, ber henne sedan gå ifrån honom, sjelf vill han återgå till bergen och bjuder henne farväl. Marta anropar honom att stanna och förlåta henne. Hon nedfaller och omfamnar hans knän. Pedro stöter henne ifrån sig, ty hon har bedragit honom och förtjenar hans förakt. Han vill bort från låglandet, som dödar honom, och upp till sina berg. Marta ber honom i sin förtviflan hellre döda henne, än öfvergifva henne. Pedro drager sin knif och sårar henne i armen. Hon ber nu att han skall sticka henne i hjertat med knifven, så att hon kan få dö, då Pedro fattas af djup ånger. Pedro ger slutligen vika för sin kärlek, och de sluta hvarann i sina armar. Båda besluta nu att bege sig upp i bergen och der njuta af sin lycka. På väg ut möta de i dörren Sebastiano. Pedro ber honom återtaga sin kvarn; han vill nu vända åter till bergen. Sebastiano hör ej på honom utan säger till Marta att fadern till hans brud skall komma samma afton, men derförut vill han muntra sig och ber henne dansa; då hon vägrar befaller han henne och när i detsamma bönder och bondkvinnor inträda, tager han från en af dem en gitarr och spelar upp till dans. Han och bondfolket manar nu på Marta att dansa, hvilket hon slutligen gör. Pedro ber henne emellertid sluta dermed. Sebastiano sjunger om kärlek, om skämt och kyssar; bondfolket instämmer med honom. Marta säger nu att Pedro bjudit henne följa sig. »Hvad vill den menniskan!" utbrister Sebastiano, och Marta svarar att hon vill gå med Pedro, ingen har rätt att förbjuda henne det. »Det vill

vi se!» säger Sebastiano, befallande bönderna att jaga ut Pedro och Marta att stanna kvar. Då Pedro svarar: »Min hustru är min och vi gå tillsamman», slår Sebastiano honom en örfil för hans fräckhet. Marta uppmanar Pedro att hämnas. »Hur kan jag våga det», säger Pedro, »han är ju herre här». Förbittrad utbrister då Marta: »Han herre! Det är han som störtat din hustru i skam och smälek, som bragt olycka öfver dig och mig. Det var han som i natt kom in i min kammare». Pedro vill i sin vrede störta sig på Sebastiano, men folket håller honom tillbaka. Sebastiano befaller folket leda ut Pedro, och då de gjort detta, vänder sig Sebastiano till Marta, som medvetslöst sjunkit till marken. Tommaso träder in och berättar att fadern till Sebastianos brud förklarat allt vara slut mellan honom och henne. Sebastiano, ursinnig, kör bort Tommaso. »Nu», säger han, vänd till Marta, »har jag ingen annan än dig. Kvarnen här är min, och du är också min». Marta ropar i förtvifian på Pedro. Sebastiano vill tysta henne. Marta utropar: »Jag kämpar nu för min kärlek, för Pedro, den Marta du kände finns ej mer; här står en kvinna, som är beredd att dö för sin kärlek». Sebastiano vill med våld kyssa henne; hon skyndar bort, ropande på Pedro. Denne springer fram från Martas kammare och omfamnas af Marta. På Sebastianos fråga hvarifrån han kom, svarar Pedro; »Jag kom från samma dörr, genom hvilken du i natt stal dig in som tjuf! Jag är ej mer en slaf, här stå vi nu lika, man mot man.» »Du vågar!» — utropar Sebastiano och vill störta ut efter folk.

Pedro skyndar fram och ställer sig mellan dörren och honom. »Du vill fly, din fege hund», utbrister han. »Nu må vi kämpa om min brud, segrare är den som kommer lefvande härifrån». Då Sebastiano invänder: »Du har en knif, det har ej jag», kastar Pedro bort knifven. Marta skyndar fram, då hon ser detta, ropande: »Hvad gör du Pedro?» Under utropet »akta dig nu!» skyndar Sebastiano att taga upp knifven, men Pedro gör ett språng och sätter foten på knifven. »Gud fördömme dig»! skriker Sebastiano, hvarpå Pedro uppmanar honom att försvara sig. Under brottningen fattar Pedro honom om strupen. Marta faller förfärad på knä, anropande madonnan. Pedro utropar: »Ditt lif släcker jag såsom vinden släcker ut ett ljus!» och fäller honom död till marken. Han går sedan och öppnar porten. Bondfolket och flickorna inträda, under det Marta, halft vanmäktig, stödjer sig mot bordet. »Hör hit, godt folk! kommen hit kvinnor»! ropar Pedro åt dem, och på deras fråga, hvad som är å färde, visar han för dem Sebastianos lik, sägande: »Himlens straff har drabbat honom; Gud vare den syndaren nådig! — Och nu, godt folk, skratten ni! Men du Marta kom! vi gå nu härifrån upp till mina berg, till ljus och frihet, bort ifrån låglandet. Vargen har jag dödat!»

Under det en del af bönderna syssla med den döde, mumlande orden »Guds dom!» lemna de andra rum för Pedro och Marta, som långsamt aflägsna sig på väg uppåt bergen.

Musikpressen.

På Aschehoug & Cn's förlag, Kristiania, har utkommit:

Album for orgel og orgelharmonium. Tillæg till »Praktisk skole for orgel og harmonium (1. Del) af Peter Lindeman. Op. 28.

Ofvannämnda orgel-album, om 20 sidor, innehåller 23 mindre stycken, deribland 9 norska folkmelodier, preludier, impromptu, etyder, albumblad etc., i enkel st l.

P. Lindeman är son till den bekante organisten i Kristiania Ludv. Mathias Lindeman († 1887). P. Lindeman och hans far grundade för 25 år sedan derstädes en »orgelskola», som sedan utvecklades till ett konservatorium, hvilket 1894 fick det officiella namnet »Musik-konservatoriet». »Ett litet musikblad» om 2—4 sidor utgifves för hvarje vecka af konservatoriet, och i detta har Lindeman redogjort för konservatoriets verksamhet m. m. åren 1888—1908.

Litteratur.

Marie Olénine d'Alheim: *Le Legs de Moussorgski* är titeln på en oss från Paris tillsänd bok. Denna — »Moussorgskis testamente» — innehåller följande hufvudafdelningar: Le réalisme de Moussorgski, L'interprète de Mouss., Traduition musicale, Les textes de 1896, Dits et chants populaires, La chambre d'enfants. (Paroles de Mouss.), Chant et danses de la mort. Boken innehåller utom författarinnans porträtt och musikillustrationer i texten 2 porträtt af Moussorgski, det ena från 1874, året för uppkomsten af hans opera »Boris Godounof» och sångcykeln »Sans Soleil», det andra från dödsåret 1881, då han vistades på hospitalet (Han dog på sin 42 födelsedag d. 28 mars 1881). Moussorgski är Rysslands mest realistisk-nationella komponist. Hans opera »Boris Godounof» uppfördes denna sommar af en rysk trupp på Stora operan i Paris. En annan opera af honom heter »Chowantschtschina». Moussorgskis musikaliska »testamente» omfattar 2 operor, 2 operafragmenter, några orkesterstycken, omkr. 40 sånger samt pianostycken. Af sångerna äro mest betydande samlingarne »Sans Soleil», »La chambre d'enfants», »Chants et danses de la mort» och »Chants populaires».

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

Sept. 15. Gluck: *Orfevs*; Mascagni; *På Sicilien.*
16, 19, 21, 26, 29 Puccini: *Madame Butterfly.*
17 Bizet: *Carmen.*
18, 20 Wagner: *Lohengrin.* (Elsa, Ortrud: fruar Schjerven, Claussen; Lohengrin, Telramund, Härroparen: hrr Ödmann, Oscàr, Wallgren).
19, 22 Donizetti: *Leonora.*
23, 25, 27 Meyerbeer: *Nordens stjärna* (»L'etoile du Nord») (Catharina, Praskowia: fruar Hellström, Bartels: Peter Michaeloff, Georg Skawronski, Danilowitz, Gritzenko: hrr Wallgren, o. Strandberg, Malm, Svedelius; general Tchèrèmètoff, öfverste Kermoloff, mäster Reynold, Ismailoff: hrr Arrhenius, Mandahl, Ericson, Lennartson; Ekimona, Nathalie: frkn. Lagergren, Larsén).
24 Mozart: *Don Juan.*
28 Mozart: *Figaros bröllop.*
30 Puccini: Tosca.

Oscarsteatern.

Sept. 15, 16 Lehár: *Den glada änkan.*
17—30 Justin Clérice: *Flickorna Jackson.* operett i 3 akter af Maurice Ordonneau (Jonathan, Jackson: hrr Ringvall Lund; Arabella, Florence, deras döttrar: frkn Grünberg, Falk;, Janicot, matros: hr Bergström; Frédéric, marinlöjtnant: hr Ullman; Félicien, löjtnant: kr Schröder: Angèle Lamirale, variétesångerska: frk. Berentz; fru Lamirale, f. d. variétesångerska: fru Grove; Justine, tjänsteflicka; frk Keyser; kapten på »Indo China:» hr Wickbom.)
27 *Niniche* (matiné).

Musikal. akademien.

Sept. 15 Konsert af pianisten fru Maria Avani-Carrera.
21, 23, 29 Konserter af hr Ludwig Wüllner. Ackompanjatör: hr Coenraad van Bos.

Operans senaste »nyhet» är reprisen af Meyerbeers »Nordens stjärna» — »L'étoile du Nord», som den hette vid första uppförandet på Opéra comique i Paris 1854. Operan är, som bekant, ett utdrag ur operan »Fältlägret i Schlesien», skrifven för Berlin, sedan Meyerbeer blivit ditkallad som generalmusikdirektör. Där uppförd 1844 med Jenny Lind i Vielkas hufvudparti (Catharinas i Nordens stjärna) gjorde operan stor lycka. På ett annat ställe i detta nummer omnämnes föregående uppföranden af operan här. Den nuvarande rolluppsättningen är präktig och rollinnehafvarna fylla väl sina platser, i främsta rummet fru Oscár, som

mycket berömligt sköter Catharinas svåra koloraturparti. Äfven fru Bartels' koloratursång är prisvärd. Af de manliga personerna har Peter (Tsaren) den mest framstående rollen och därnäst hr Malm, som pastejbagaren-kejsaradjutanten, samt hr Svedelius som Gritzenko, hvars något sträfva och tunga röst ej rätt lämpar sig för Meyerbeers också åt kossacken tilldelade koloraturbroderier. Äfven detta verk af Meyerbeer är nämligen rikt på tomma vokaleffekter, om ock anslående musikaliska och melodiska partier ej saknas, såsom duetten i operans början mellan Catharina och Praskowia, den senares inträdessång, kossackernas kör, balettmusiken, tältscenen med kvintetten, (marketenterskorna, tsaren, Danilowitz och Catharina utanför tältet), tsarens romans och flöjtduetten etc. Operan gick säkert under ledning af hr Berens. Premiären hade ej lockat fullt hus, men de medverkande artisterna, i främsta rummet fru Oscár, lönades med lifligt bifall och flere framropningar.

Den nya operetten på Oscarsteatern visar stor dragningskraft. »Flickorna Jackson» bjuder ock på en liflig handling, endast i början litet trög, en mängd lustiga situationer och förvecklingar samt en rätt lyckad musik. De tre paren: flickorna, deras pappor (»Jackson & kompani»,) och varitédamerna, samt ej minst den till flicka förklädde, falsettsjungande hr Bergström, sätta alltjämt publikens skrattmuskler i rörelse. Utmärkt uppsättning och en vacker balett förhöja det hela. De medverkande (se ofvan) äro hvar i sin stad ypperliga, äfven i afseende på sångprestationerna.

Den sedan i våras här bekanta, i utlandet mycket ansedda pianovirtuosen fru Avani-Carrera inledde säsongens konserter med en soaré på Musikaliska akademien, en lokal som bättre än Vetenskapsakademien lät hennes eminenta egenskaper som pianist göra sig gällande. Konserten inleddes med Beethovens sonat op. 110, som hon, ovanligt nu för tiden, icke spelade utantill; härefter följde Chopin (F-moll-Fantasie, Valse Gess-dur, Mazurka och Scherzo, H-moll), »Danse lente» af Franck, ett missljudande stycke af en mr Ravel »Jeux d'eau», (Flodguden skrattar åt vattnet som kittlar honom!), Saint Saëns: Etude en forme de valse, Liszt: Liebestraum, Mendelssohns »Spinnerlied», och Schubert-Tausigs ståtliga »Marche militaire. Publiken var talrik och skänkte den utmärkta artisten rikt bifall.

Ludwig Wüllner började åter konsertera här d. 21 sept., åtföljd af sin förträfflige ackompanjatör von Bos. Hittills har den märklige föredragskonstnären haft att sjunga för fulltalig och entusiastiskt honom hyllande publik. För dessa hans konserter skola vi, sedan de slutat, på en gång redogöra.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Meyerbeers »Nordens stjärna», som nu återupptagits efter 19 års hvila, gafs här första gången den 2 dec. 1881 med följande rollbesättning: Peter Michaeloff: hr Willman; Skawronski: hr Henriksson; Catharina: frk. Ek; Prascowia: frk. Niehoff; Danilowitz: hr Sellman; Gritzenko: hr Janzon; mäster Reynold: hr Håkansson; general Tchéréméteff: hr Torslow; Ismailoff: hr Ohlsson; öfverste Kermoloff: hr Sewôn; Nathalie och Ekimona: frkn. Karlsohn och Öhrström. Vid reprisen 1889 utfördes Catharinas och Prascowias partier såsom vid premiären af frkn Ek och fru Niehoff-Edling; Peters af hr Sellergren; Skawronski Danilowitz, Gritzenko, Reynold, Tschéréméteff återgåfvos af resp. hrr Nilsson, Sellman, Johansson, Grafström och Linden; Nathalia och Ekimona, de båda marketenterskorna, af frkn. Holmstrand och Wolff.

Af Meyerbeers andra operor gafs i Stockholm först »Robert» 1839 (i mars 1889 för 200:e gången), därefter »Hugenotterna» 1842, »Profeten» 1852, »Afrikanskan» 1867 och »Dinorah» 1870.

En repris af »Den stumma» förväntas, och i midten af denna månad anses d' Alberts »Tiefland» få sin premiär under hr Hj. Meissners direktion. Rollbesättningen lär blifva följande; hufvudpartierna alterneras såsom i »Madame Butterfly»: Marta: fruar Lizell och Schjerven; Nuri: frk. Hesse; Sebastiano: hrr O. Strandberg och Forsell; Pedro: hrr Nyblom och den nyengagerade danske sångaren Rudolf Hofman; Tommaso: hrr Sjöberg och Svedelius; Marruccio: hrr Stiebel och Oscár. De tre tjänstflickorna skola representeras af frkn. Lagergren och Hulting samt fru Mandahl.

Under säsongen lär också »Tristan och Isolde», den enda af de stora Wagnerska musikdramerna — »Parsifal» oberäknad — som icke gifvits här, samt Goldmarks »Vintersaga», som förra säsongen rönte stor framgång på Wien-operan, äfvensom Bizets »Perlfiskarne» (Les pêcheures de perles) att, såsom nyheter för oss, gå öfver operascenen.

Musikaliska akademien höll d. 17 sept. ordinarie sammankomst under ordförandeskap af preses, justitierådet K. Silverstolpe.

Till lärare i orgelspelning vid musikkonservatoriet valde akademien organisten, tonsättaren Gustaf Hägg; till biträdande lärare för innevarande termin antogos i harmonilära organisten Otto Olsson och musiklärare Harald Fryklöf; i deklamation operasångaren Sven Nyblom.

Revisionsberättelsen för år 1907 föredrogs och ansvarsfrihet beviljades förvaltningsutskottet. Därefter anmäldes att den för konservatoriets behof beställda Bechstein-flygeln anländt. Akademien fattade beslut om subskription på den hos Breitkopf & Härtel utkommande upplagan af Joseph Haydns samlade verk.

Vidare beslöts att hos regeringen göra framställning om framläggande inför nästa riksdag af proposition dels angående höjning af det under akademiens stat upptagna anslaget till belöningar och stipendier åt svenska tonsättare, dels angående pension åt framlidne professor Lagergrens änka liksom åt änkan efter musikdirektör Lindegren.

Slutligen anmäldes gåfvor till akademien och dess bibliotek från landssekreterare H. Uddén, professor F. Läffler och från Library Congress, Washington.

Miss Kathleen Parlow, den utmärkta unga violinvirtuosen, som hänförde vår publik vid sitt konserterande här i höstas, kommer att d. 6 dennes ge konsert på Musikaliska akademien.

Aino Ackté ger en enda konsert här å Musikaliska akademien d. 8 oktober.

Operasångaren Menzinsky, som en tid uppehållit sig här, kommer före sin afresa till utlandet att ge en afskedskonsert i Musikaliska akademien d. 30 oktober.

Populärkonserterna i Vetenskapsakademien (konsertdirektion Axel Hanson) komma äfven i år att fortgå om söndagskvällarna. Planen för konserterna blir densamma som de föregående tre år under hvilka de gifvits: verkligt goda, men populära prestationer af kända förmågor. Biljettprisen ha från och med denna säsong sänkts öfverallt till endast 50 öre. Den första konserten egde rum sönd. d. 27 sept. med biträde af bl. a. fru Mally Högberg och frk. Agnes Holmström.

Sundsvall. Spelmanstäflingar ha ägt rum här d. 26 och 27 sept. inför utsålda hus och under publikens lifligaste bifall. Resultatet af täflingarna får betecknas som mycket vackert, i det icke blott antalet anmälda spelmän, 48 stycken, var större än förra året, utan äfven de föredragna numren i allmänhet voro bättre.

Sextondelspolskorna voro talrikt representerade, och flera af de föredragna mycket värdefulla. Däremot voro bröllopsmarscherna tyvärr fåtaliga. Såsom prisdomare fungerade fyra Sundsvallsbor samt pianisten Alfr. Roth och violinisten Sven Kjellström samt hr K. P. Leffler, Hernösand.

Hrr Roth och Kjellström gåfvo strax därpå konsert härstädes.

Obs.! Värdefull nyhet!

För piano, två händer.

SCHERZO

af **Emil Sjögren**

tillegnadt fru *Valfrid B:xson Lind.*

Pris 1 kr.

SVENSK MUSIKTIDNINGS EXP.

För Porträttsamlare

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar säljas billigt å tidningens expedition

Resp. Prenumeranter,

hvilka vid flyttningstid byta om bostad, torde med allra första uppgifva sin nya adress till **Svensk Musiktidnings Expedition,** Kammakaregatan 6.

Violin till salu.

Äkta Amati-Violin *(Cremonesare 1701).*

Eventuella spekulanter torde sända bref med adress: *Violin 4407, Aug. Wolff & C:o, Annonce-Bureau, Köpenhamn.*

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af *Frans J. Huss.* Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos *Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.*

OBS.! Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

PIANOMAGASIN.

Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmsjö, Kungl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.

Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: från J. G. Malmsjö, Steinweg Nachf. m. fl. — **Orglar:** från Mason & Hamlins världsberömda firma.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & C:o,

13 Malmskilnadsgatan 13, Stockholm.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr. öfv. gården.

Frans J. Huss.

Å **Expeditionen** och i **musikhandeln** finnes att tillgå

Schumann-Album

med porträtt af

Robert Schumann.

Pris kr. 1: 25.

Pianostycken: ***Inträde i skogen*** — ***Jägaren på lur*** — ***Fughetta*** — ***Småstycke*** — ***Fantasi-Dans*** samt sång: ***Folkvisa*** med svensk och tysk text.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostyckon — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3:20, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är».

(Gotlands Allehanda).

Elkan & Schildknechts Musikhandel

28 Drottninggatan 28.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — 28:de årg., — för hvarje musikaliskt hem — *utgifves 1908 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor. I* ***landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

INNEHÅLL.

Jacopo Foroni. Ett 50-årsminne, (med porträtt). — † N. Rimsky-Korsakow (med porträtt). — † Pablo de Sarasate. — Tiefland. Musikdrama i ett förspel och 2 akter. Text efter A. Guimera af Rudolph Lothar. Musik af Eugen d' Albert. *Textinnehåll:* — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten. — Annonser.

Tryckeriaktiebolaget Skandia, Stockholm 1908.